

доволния и проклет владетел. Но те бяха радостни и си подсвирваха не само защото господарят им беше весел и доволен, но и защото те сами бяха упоени от чудните песни на малкия свирец.

— Дано това чудно планинче се съгласи да дойде с нас! — молеха се те, събрани на купчинки рано сутринта. — Какво спокойствие ще бъде, какво веселие, каква радост! И каква изненада за всички жители на нашата прославена столица. Какъв урок за надутите придворни певци, певци и музиканти!

Слугите и кочияшите караха охранените коне на водопой, гледаха тъмните върхари на боровите гори, въздишаха за тези дивни планински места с тучни паша и се заслушваха. Те искаха да чуят малкия пастир, който вчера така хубаво свирѝ.

Те се гордееха с него, защото той, макар че беше беден като тях, и макар че като тях гледаше няколко добичета, свиреше по-хубаво от всички натруфени придворни музиканти, които само се кореха и клеветеха пред владетеля, пред

жена му, и най-вече пред дъщеря му...

Когато слънцето се издигна над срещните върхове и наместа започна да се промъква в завоите на реката, в големия и ранобуден стан спря дребен планинец, с лице измъчено, необръснато и загоряло от дъждовете, жегата и ветровете. Той изглеждаше доста възрастен, макар че нямаше повече от петдесет години. Но той беше здрав и жи-